

ΣΑΝ ΝΑ ΗΤΑΝ ΣΗΜΕΡΑ

ΕΠΕΤΕΙΟΙ: ΔΙΕΘΝΗΣ ΗΜΕΡΑ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΕΠΙΘΕΤΙΚΟΤΗΤΑΣ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ.

ΓΙΟΡΤΑΖΟΥΝ: ΜΑΡΘΑ.

ΓΕΓΟΝΟΤΑ

1456: Οι Τούρκοι κυριεύουν την Αθήνα.

1783: Τα αδέρφια Ζοζέφ και Ζακ Μονγκολφιέ κάνουν την πρώτη δημόσια επίδειξη (μη επανδρωμένου) αερόστατου, που φτάνει σε ύψος τα 500 μέτρα.

1827: Αποτυχημένη ναυτική εκστρατεία του Κόχραν στην Αίγυπτο. Ο Κωνσταντίνος Κανάρης καίει μέσα στο λιμάνι της Αλεξάνδρειας την προφυλακίδα του αιγυπτιακού στόλου.

1936: Το Λαϊκό Μέτωπο (συμμαχία σοσιαλιστών - κομμουνιστών) σχηματίζει την πρώτη κυβέρνηση στη Γαλλία, με πρωθυπουργό τον Λεόν Μπλουμ.

1948: Ιδρύεται το αθλητικό σωματείο Ομόνοια Λευκωσίας.

1993: Ο πρόεδρος Κίρο Γκλιγκόροφ απορρίπτει πρόταση του προέδρου της Σερβίας Σλόμπονταν Μιλόσεβιτς να επιλυθεί η διαφορά μεταξύ Σκοπίων και Αθήνας με την επανομασία της Δημοκρατίας Σλαβομακεδονία.

ΓΕΝΝΗΣΕΙΣ

1694: Φρανσουά Κενέ, γάλλος οικονομολόγος και γιατρός, θεμελιωτής της Πολιτικής Οικονομίας και ιδρυτής της σχολής των φυσιοκρατών. (Θαν. 16/12/1774)

1929: Κάρολος Παπούλιας, Πρόεδρος της Ελληνικής Δημοκρατίας. Παλαίμαχος αθλητής του άλματος επί κοντώ και του βόλεϊ.

1975: Ατζελίνα Τζολί, αμερικανίδα ηθοποιός.

ΘΑΝΑΤΟΙ

1952: Εύα Πάλμερ Σικελιανού, σύζυγος του ποιητή Άγγελου Σικελιανού. (Γεν. 1874)

2001: Ντίνος Ηλιόπουλος, ηθοποιός. (Γεν. 12/6/1913)

2007: Σωτήρης Μουστάκας, ηθοποιός. (Γεν. 17/9/1940)

Ντίνος Ηλιόπουλος

(1915 – 2001)

Ο Ντίνος Ηλιόπουλος γεννήθηκε στην Αλεξάνδρεια της Αιγύπτου στις 12 Ιουνίου 1913. Ο Πελοποννήσιος στην καταγωγή πατέρας του ήταν μεγαλέμπορος και μετά το οικονομικό κραχ του 1929 η πολυάριθμη οικογένειά του έφυγε για τη Μασσαλία, όπου ο Ντίνος τελείωσε το γυμνάσιο. Στην Αθήνα έφτασε έξι χρόνια αργότερα και ακολούθησε εμπορικές σπουδές. Υπηρέτησε τη θητεία του στο στρατό, όμως η απόλυσή του απ' αυτόν συνέπεσε με την έναρξη του πολέμου του 1940 κι έτσι ξανατύθηκε στο χακί.

Αργότερα έδωσε εξετάσεις στη Δραματική Σχολή του τότε Βασιλικού Θεάτρου, απ' όπου απορρίφθηκε, για να περάσει τελικά στη Σχολή του Γιαννούλη Σαραντίδη.

Στο θέατρο πρωτοεμφανίστηκε το 1944 με το θίασο της Κατερίνας στο έργο του Λέο Λεντς «Κυρία, σας αγαπώ» και έκτοτε συμμετείχε στους θιάσους της Μαρίας Κοτοπούλη, της Μαίρης Αρώνη, του Δημήτρη Χορν και πολλών άλλων. Το 1954 συγκρότησε θίασο με το Μίμη Φωτόπουλο, με τον οποίο αποτέλεσαν ανεπανάληπτο κωμικό δίδυμο. Τρία χρόνια αργότερα και μέχρι το 1969 δημιούργησε δικό του θίασο, ανεβάζοντας έργα όπως: «Το κοροϊδάκι της δεσποινίδος», «Η κυρία του κυρίου», «Το έξυπνο πουλί», «Ο φίλος μου ο Λευτεράκης», «Εξοχικών κέντρον ο Έρωσ» κ.ά.

Τα επόμενα χρόνια στράφηκε στην επιθεώρηση, πρωταγωνίστησε σε μιούζικαλ («Καμπαρέ», «Γλυκιά Ίριμα»), περιόδευσε στις ΗΠΑ και στον Καναδά. Το 1977 ερμήνευσε τον «Αμφιρύωνα» του Πλαύτου στο Εθνικό Θέατρο, ενώ το 1978 εμφανίστηκε στην Επίδαυρο και στο Ηρώδειο με τις «Θεομοφοριάζουσες» του Αριστοφάνη σε σκηνοθεσία Αλ. Σολωμού. Για την προσφορά του στο θέ-

ατρο τιμήθηκε με το Χρυσό Σταυρό Γεωργίου Α'.

Ο Ντίνος Ηλιόπουλος είχε λατρεία και για την έβδομη τέχνη. Ο κινηματογράφος είχε μπει στη ζωή του από το 1948, όταν έκανε το ντεμπούτο του στη μεγάλη οθόνη με την ταινία «Εκατό χιλιάδες λίρες». Ακολούθησαν περισσότερα από 90 φιλμ, πολλά από τα οποία έμειναν ως κλασσικά, όπως: «Θανασάκης ο πολιευόμενος» (1954), «Κακρυκωστιαίοι και Κοντογιώργηδες» (1960), «Το κοροϊδάκι της δεσποινίδος» (1960), «Μερικοί το προτιμούν κρύο» (1963), «Ο φίλος μου ο Λευτεράκης» (1963), «Το Δόλωμα» (1964), «Η Κοροϊδάρη» (1967), «Ο Στρατής παραστράτησε» (1969). Το 1986 συμμετέχει στην ταινία του Θόδωρου Αγγελόπουλου «Μελισσοκόμος».

Στο ενεργητικό του περιλαμβάνονται, ακόμα, τρεις δίσκοι -ο ένας με σατιρικά του Γεωργίου Σουρή, δύο βιβλία με ευθυμογραφήματα, μια ποιητική συλλογή και φυσικά την αυτοβιογραφία του με τίτλο «Ένας Ηλιόπουλος ονόματι Ντίνος».

ΤΙ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΑΛΛΟΙ...

Το ιρλανδικό μοντέλο που θαυμάζουμε...

Του ΣΩΤΗΡΗ ΧΑΤΖΗΓΑΚΗ, πρώην υπουργού

Το ιρλανδικό οικονομικό μοντέλο ανάπτυξης στηρίζεται κατά βάση στον τραπεζικό τομέα και στην προσέλκυση ξένων επενδύσεων. Οι ξένες, ωστόσο, επιχειρήσεις, για να μεταναστεύσουν και να λειτουργήσουν σε μια χώρα, αξιώνουν τη θέσπιση των εξής όρων και προϋποθέσεων: Πρώτον, απόλυτη ελευθερία δράσης, χωρίς ελέγχους και ρυθμιστικές δικλίδες (αποδυναμωμένο, δηλαδή, κράτος). Δεύτερον, φθινό εργατικό κόστος (μισθοί και ημερομίσθια εξαθλιώσης και καθορισμένα από τον εργοδότη). Τρίτον, χαμηλοί φορολογικοί συντελεστές.

Η Ιρλανδία μέχρι τις αρχές του 2008 χαρακτηριζόταν ως το οικονομικό θαύμα του «δυτικού κόσμου». Από τα τέλη της δεκαετίας του '90 η ιρλανδική οικονομία άρχισε ν' απογειώνεται. «Μεταξύ 1994 και 2004 ο μέσος ρυθμός αύξησης του ΑΕΠ έφτασε το 7%: μια επίδοση διπλάσια από την αντίστοιχη των ΗΠΑ και τριπλάσια εκείνης της ζώνης του ευρώ» (πρβλ. άρθρο-ανάλυση του δημοσιογράφου Renand Lambert στη Le Monde Diplomatique, Ελληνική Έκδοση, «Ελευθεροτυπία», 10/10/2010). Το «θαύμα» προβαλλόταν απ' όλα σχεδόν τα έγκριτα έντυπα (Economist, New York Times, Wall Street Journal κ.λπ.) και σφειλόταν -κατ' αυτά- στη δρομολόγηση «νεοφιλελεύθερων» μεταρρυθμίσεων, οι οποίες στηρίζονταν σ' ένα συμβόλαιο «μισθολογικής αυτοσυγκράτησης».

ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ

Η πολιτική αυτή είχε αποτέλεσμα να προσελκύσει ξένες εταιρείες, αφού οι κυβερνήσεις του «σμαραγδένιου νησιού», όπως αποκαλείται, μείωσαν τον φορολογικό συντελεστή στα εταιρικά κέρδη στο 10% και επέτρεψαν στις πολυεθνικές να δηλώνουν τα κέρδη τους στη χώρα αυτή, απολαμβάνοντας το πλέον ευνοϊκό φορολογικό καθεστώς...

Παράλληλα, όμως, ενώ η Ιρλανδία ανεβαίνει στο βήθρο του πρώτου φορολογικού παραδείσου στον κόσμο, επιτρέπει τον επαναπατρισμό των κερδών στις χώρες απ' όπου προέρχονται οι πολυεθνικές. Ετσι, όταν άρχισε η υστέρηση των οικονομιών των χωρών των ξένων επιχειρήσεων που φιλοξενούνταν στο ιρλανδικό έδαφος, οι επιπτώσεις στην οικονομία του «σμαραγδένιου νησιού» υπήρξαν άμεσες.

Από τις αρχές του 2000, όταν η αμερικανική οικονομία μπαίνει σε φάση επιβράδυνσης, η προβληματικότητα του υπερφιλελεύθερου μοντέλου του «κέλτικου τίγρη» αρχίζει να εμφανίζει ισχυρούς τριγμούς. Παρ' όλα αυτά, σε πρώτη φάση η ιρλανδική οικονομία πήρε κάποια ανάσα, λόγω της παρέμβασης του κράτους -όπως

ακριβώς συνέβη και στις ΗΠΑ με τη χρεοκοπία της Lehman Brothers- αυξάνοντας την «πιστωτική ικανότητα» των τραπεζών και τη συνακόλουθη κερδοσκοπία στην κτηματαγορά. Όταν, όμως, ολόκληρος ο πλανήτης άρχισε να βυθίζεται σιγά σιγά στην ύφεση, η ιρλανδική οικονομία παίρνει τον κατήφορο (καταρρέει το χρηματιστήριο, μειώνονται τα φορολογικά έσοδα, εκπνάζεται η ανεργία στα ύψη κ.λπ.). Τελικά, καταφεύγει κι αυτή στη συνταγή λιτότητας του ΔΝΤ.

Το βασικό δίδαγμα που συνάγεται και από το παράδειγμα του «κέλτικου τίγρη» είναι πως μια χώρα, που προσωρινά γεύθηκε τα ωφέληματα του «νεοφιλελεύθερου» θαύματος, τώρα εισπράττει τα αποτελέσματά του. Η τραγική ειρωνεία, ωστόσο, σήμερα είναι ότι η χώρα αυτή δέχεται ξανά τα συχαρητήρια του κόσμου.

Αυτή τη φορά, όμως, για το πρότυπο της λιτότητας που εφαρμόζει! Το «παραδεισένιο» νησί, βέβαια, με το οικονομικό μοντέλο που θαυμάζουμε και θέλουμε να υιοθετήσουμε (μικρό κράτος, φθινό εργατικό κόστος και χαμηλοί φορολογικοί συντελεστές στις επιχειρήσεις) είχε την τύχη των «σπάταλων»,

των «διεφθαρμένων» και απείθαρχων Νότιων Ευρωπαίων. Υπέκυψε, δηλαδή, στο «μοιραίο» της χρεοκοπίας.

Το γενικό συμπέρασμα είναι πως το νεοφιλελεύθερο πείραμα των δήθεν αυτορρυθμιζόμενων αγορών -με τις δελεαστικού τύπου εκποιήσεις δημόσιας εθνικής περιουσίας σε τιμές ευκαιρίας και με την παροχή εξευτελιστικών διευκολύνσεων στις ξένες επιχειρήσεις (χαμηλοί φορολογικοί συντελεστές, ανεξέλεγκτες φοροαπαλλαγές, διάλυση του ρυθμιστικού και ελεγκτικού ρόλου του κράτους, μισθολογική εξαθλίωση κ.λπ.)- εξυπηρετεί αποκλειστικά ολίγους προνομιούχους και τα συμφέροντα των εκφραστών τους. Αντίθετα, συνθλίβει τους λαούς και τους οδηγεί στη φτώχεια και στην εθνική υποταγή.

Η Ιρλανδία επιλέγει αυτό το μοντέλο για τους δικούς της λόγους και γιατί της το υπαγορεύουν τα εθνικά της συμφέροντα (οι αγγλοσαξονικοί της δεσμοί, οι παραδόσεις της, η γεωγραφική της θέση κ.λπ.). Η Ελλάδα, όμως, με τους πλουτοπαραγωγικούς πόρους και τη γεωπολιτική θέση που διαθέτει, γιατί να επιλέξει ένα νέου τύπου «αποικιακό» μοντέλο διακυβέρνησης, παρόμοιο μ' εκείνο που ήδη εφαρμόζεται στη χώρα μας επί τέσσερα συναπτά χρόνια και που έχει βυθίσει το λαό μας στην απόγνωση και στην απελπισία;